

Het gelukssyndroom- Naima el Bezaz

door Marcel Ozymantra

Het verdient op zijn minst een compliment als een schrijver poogt het onderste uit de kan te halen. Naima el Bezaz heeft geprobeerd de complexe wereld van een depressie te beschrijven. Een ingewikkeld onderwerp, en het is dan ook niet iedereen gegeven daarover te kunnen schrijven.

Het gelukssyndroom draait om de vriendschap van twee jonge meiden, Marit en Layla. De eerste leidt aan kanker, waardoor de tweede in een heftige depressie belandt. Marit is blond met blauwe ogen, ze komt uit een rijke familie en is een aartsindividualist. Layla is Marokkaans, werkt voor haar familie en heeft er de grootste moeite mee haar leven af te bakenen. Bovendien is ze geboren in armoede en kijkt daarom erg op tegen haar rijke vriendin. Maar die weigert haar vaders geld om een eigen leven te kunnen leiden.

Marit praat weinig over de kanker die haar verteert, waardoor haar hartsvriendin Layla zich buitengesloten voelt. In een poging zich te verzetten tegen haar naderende dood, begint Marit te rebelleren. Ze gaat drinken en hasj roken. Layla kan hier niet in meegaan. Ze besluit haar vriendin mee te nemen naar Marokko. Maar daar belandt Marit, samen met Layla's neef Ghali, van het ene vage avontuur in het andere. We lezen over het leven in Marokko, afwisselend gezien door de ogen van Layla en Marit. Verrassend genoeg is juist de Hollandse Marit er helemaal gek van. Voor Layla is het een aaneengesloten serie van ergernissen. El Bezaz slaagt er goed in de verstikkende relatie tussen Layla en haar familie te beschrijven. Het verhaal, dat in de verleden tijd wordt verteld, wordt versneden met fragmenten die in de tegenwoordige tijd en een ander lettertype zijn geschreven, 'Zero' getiteld. Een vernuftig element waarmee een zekere spanning in het verhaal wordt gebracht.

Het grote probleem van Het gelukssyndroom is de hoeveelheid aan onderwerpen die wordt behandeld. Naast de vriendschap, de kanker en de depressie worden ook nog de problemen van de Marokkaanse gemeenschap in Nederland en Marokko uit de doeken gedaan én de problemen die vrouwen in deze tijd tegen kunnen komen. Het biedt genoeg stof voor drie of vier boeken. Het lijkt alsof Naima el Bezaz niet heeft kunnen kiezen, en een roman, een zelfhulpboek en een studie naar de oorzaak van een depressie heeft willen schrijven. Vervolgens is er ook nog een naschrift waarin ze vertelt hoe ze tot het onderwerp is gekomen. Niet alleen verbreekt dat zo'n beetje elke zorgvuldig opgebouwde illusie, ook vertelt ze in bijna exact dezelfde woorden wat er in de roman zelf ook al wordt verteld.

Daarnaast krijgt de schrijfster het niet voor elkaar van Layla een geloofwaardig personage te maken. Pas tegen het einde wordt de aandacht naar de illusie verlegt. Tot dan toe lijkt het meer op het persoonlijke relaas van een schrijfster die zichzelf belangrijker vindt dan haar personages.

Ondanks dit alles is Het gelukssyndroom een prettig boek om te lezen. Naima el Bezaz heeft genoeg controle over haar zinnen en haar personages om het verhaal door te laten stomen. Niemand kan ontkennen dat ze haar uiterste best heeft gedaan een complex probleem te beschrijven. Hulde aan zij die teveel willen.

Het gelukssyndroom

Naima el Bezaz

Contact, oktober 2008

Wie?

- Uw eigen domeinnaam?
- Fietsen tot 60% korting
- HBO+ vacatures op NationaleVacaturebank.nl
- Lastminutes!
- Vitaminetekort? Doe nu de voedingstest!
- WeBellen.nu